TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 10. martā *

Lieta C-85/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 19. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 12. februārī, tiesvedībā

Telefónica Móviles España SA

pret

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents),

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 20. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Telefónica Móviles España SA* vārdā — M. Lančaress Perlado [*M. Lanchares Perlado*], *Procurador*, kam palīdz H. Garsija Munjoss [*J. García Muñoz*] un A. Moreno Reboljo [*A. Moreno Rebollo*], *abogados*,

— Spānijas valdības vārdā — H. M. Rodrigess Karkamo [*J. M. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā — L. Losano Palasiosa [*L. Lozano Palacios*] un C. Vriņona [*C. Vrignon*], kā arī Dž. Brauns [*G. Braun*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvas 97/13/EK par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā (OV L 117, 15. lpp.) 11. panta 2. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Telefónica Móviles España SA* (turpmāk tekstā — "*Telefónica Móviles*") un *Administración del Estado* un *Secretaría de Estado de Telecomunicaciones* par paziņojumu par nodevu par telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai nepieciešamo publisko radiofrekvenču izmantošanu laika posmā no 2001. gada 1. novembra līdz 31. decembrim.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

Direktīva 97/13

3 No Direktīvas 97/13 preambulas pirmā apsvēruma izriet, ka tajā ir paredzēta "telekomunikāciju pakalpojumu un infrastruktūru pilnīga liberalizācija no šī brīža līdz 1998. gada 1. janvārim ar pārejas posmiem noteiktām dalībvalstīm". [Neoficiāls tulkojums]

4 Atbilstoši šīs direktīvas preambulas trešajam apsvērumam "jāparedz kopēja sistēma vispārējām atļaujām un individuālām licencēm, ko dalībvalstis piešķir telekomunikāciju pakalpojumu jomā".

5 Atbilstoši Direktīvas 97/13 preambulas ceturtajam apsvērumam "ir nepieciešams atļaujas saistīt ar nosacījumiem, lai sasniegtu sabiedrības interešu mērķus telekomunikāciju lietotāju interesēs". Turklāt atbilstoši šim preambulas apsvērumam tiesiskā regulējuma sistēmai telekomunikāciju nozarē "jāņem vērā nepieciešamība veicināt jaunu pakalpojumu ieviešanu, kā arī tehnoloģiskā progresa vispārēju piemērošanu".

6 Šīs direktīvas preambulas piektajā apsvērumā noteikts, ka "tādējādi tā sniegs būtisku ieguldījumu jaunu operatoru ienākšanā tirgū informācijas sabiedrības attīstības ietvaros".

7 Direktīvas 97/13 preambulas divpadsmitajā apsvērumā paredzēts, ka "visām nodevām un maksām, kas uzņēmumiem jāmaksā saistībā ar atļauju izsniegšanas procedūrām, ir jābūt balstītām uz objektīviem, nediskriminējošiem un pārskatāmiem kritērijiem".

8 Attiecībā uz individuālo licenču skaita ierobežošanu šīs direktīvas 10. panta 1. punktā noteikts:

"Dalībvalstis var ierobežot individuālo licenču skaitu saistībā ar visām telesakaru pakalpojumu kategorijām un saistībā ar telekomunikāciju infrastruktūras izveidošanu un/vai ekspluatāciju tikai tiktāl, ciktāl ir jānodrošina efektīva radiofrekvenču izmantošana, vai uz laiku, kas nepieciešams, lai ļautu pietiekama numuru skaita piešķiršanu pieejamu to pietiekamu skaitu saskaņā ar Kopienu tiesībām."

9 Attiecībā uz individuālajām licencēm piemērojamajām nodevām un maksām Direktīvas 97/13 11. pantā paredzēts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka nodevas, ko uzliek uzņēmumiem sakarā ar atļaujas procedūrām, sedz vienīgi administratīvos izdevumus, kas saistīti ar piemērojamo individuālo licenču izsniegšanu, pārvaldi, kontroli un piemērošanu. Nodevas, ko piemēro

individuālai licencei, ir samērīgas ar vajadzīgo darba apjomu, un tās pienācīgi un pietiekami detalizēti publicē, lai šī informācija būtu viegli pieejama.

2. Neņemot vērā 1. punktu, ierobežotu resursu gadījumos dalībvalstis var atļaut valsts regulatīvajai iestādei iekasēt maksu, lai nodrošinātu minēto resursu optimālu izmantošanu. Minētā maksa ir nediskriminējoša un, to nosakot, it īpaši ņem vērā vajadzību veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību."

Direktīva 2002/20/EK

10 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.) preambulas trīsdesmit otrajā apsvērumā teikts:

"Papildus administratīvajiem maksājumiem var iekasēt nomas maksu par radio frekvenču un numuru izmantošanu kā instrumentu, lai nodrošinātu šādu resursu optimālu izmantošanu. Šādām maksām nevajadzētu kavēt novatorisku pakalpojumu un konkurences attīstību tirgū. Šī direktīva neierobežo nolūku, kādam tiek izmantotas maksas par izmantošanas tiesībām. Šādas maksas var izmantot, lai, piemēram, finansētu valsts pārvaldes iestāžu darbības, kuras nevar segt ar administratīviem maksājumiem. […]"

Valsts tiesiskais regulējums

11 Attiecībā uz nodevu par publiskās radio radiofrekvences izmantošanu 1998. gada 24. aprīļa Vispārējā telekomunikāciju likuma (*Ley 11/1998 General de las Telecomunicaciones*, 1998. gada 25. aprīļa *BOE* Nr. 99, 13909. lpp.; turpmāk tekstā — "Likums Nr. 11/1998") 73. pantā tā sākotnējā redakcijā bija noteikts:

"1. Publiskās radio frekvences piešķiršanai vienai vai vairākām personām vai organizācijai ir piemērojama ikgadējā nodeva atbilstoši šai pantā paredzētajiem nosacījumiem. Šīs nodevas summa tiks izmantota pētniecības un apmācības telekomunikāciju jomā finansēšanai, kā arī šī panta 40. un 42. pantā paredzēto sabiedrisko pakalpojumu pienākumu īstenošanai.

Lai noteiktu šīs nodevas maksātāju maksājamās nodevas summu, jāņem vērā piešķirtās frekvences izmantošanas tirgus vērtība un tās izmantotāja sagaidāmā peļņa.

Lai noteiktu šo tirgus vērtību un frekvences izmantotāja sagaidāmo peļņu, jāņem vērā tostarp šādi faktori:

1° dažādu frekvenču joslu izmantošanas un pārslodzes līmenis dažādās ģeogrāfiskajās zonās;

2° pakalpojuma veids, kuram frekvence tiek izmantota, un it īpaši tas, vai tas paredz III daļā noteiktos sabiedrisko pakalpojumu pienākumus;

3° izmantotā spektra josla vai apakšjosla;

4° izmantotie materiāli un tehnoloģija;

5° piešķirto frekvenču izmantošanas vai ekspluatācijas ekonomiskā vērtība.

2. Maksājamās nodevas lielums tiek aprēķināts, reizinot piešķirtās publiskās radiofrekvences vienību skaitu (turpmāk tekstā — "RFV") ar vienībai piešķirto vērtību. Salās platība, kas piemērojama, aprēķinot izmantot radiofrekvenču vienību skaitu, lai noteiktu atbilstošo nodevu, tiek noteikta, izslēdzot nepieprasīto pārklājumu, kas ietver jūras zonu. Šī punkta mērķiem ar [RFV] saprot standarta lielumu, kas atbilst reālai vai potenciālai vienu kilohercu platas joslas aizņemšanai vienu kvadrātkilometru lielā platībā viena gada garumā.

3. Iepriekš minēto faktoru vērtība tiek noteikta ar 16. pantā minēto ministra rīkojumu, izņemot, ja licenču daudzums ir ierobežots atbilstoši 20. un 21. panta noteikumiem. Šādos gadījumos šī vērtība tiek noteikta, ar ministra rīkojumu apstiprinot attiecīgā uzaicinājuma iesniegt piedāvājumus publiskā iepirkuma procedūrā līguma dokumentus.

[…]

8. Nodeva, par kuru ir runa šajā pantā, ir domāta, lai segtu šajā likumā paredzētās licenču sistēmas piemērošanas izdevumus, ja 71., 72. un 74. pantā paredzētās nodevas un maksas ir nepietiekamas."

12 Atbilstoši Likuma Nr. 11/1998 73. panta 3. punktam teritorijas attīstības ministra 1998. gada 22. septembra rīkojuma, ar kuru nosaka individuālo licenču sistēmu telekomunikāciju pakalpojumiem un tīkliem piemērojamo sistēmu un nosacījumus, kas jāievēro licenču turētājiem, II pielikumā tika definēti pieci iepriekš minētie faktori, tos apzīmējot attiecīgi kā koeficientus no C1 līdz C5 un tiem piešķirot vērtību. RFV tādējādi tika noteikta ESP 0,0544, kas atbilst EUR 0,000327, apmērā.

13 Likuma Nr. 11/1998 73. pants tika grozīts ar 2000. gada 29. decembra Likumu par nodokļu, administratīviem un sociāla rakstura pasākumiem (*Ley 14/2000 de Medidas fiscales administrativas y del orden social*, 2000. gada 30. decembra *BOE* Nr. 313, 46631. lpp.), ar kuru tostarp tika svītrots 1. punkta pirmās daļas otrais teikums, kā arī 8. punkts. Turklāt 3. punkts tika grozīts, paredzot, ka nodevu veidojošo piecu faktoru vērtība jānosaka likumā par valsts budžetu.

14 Atbilstoši šai pēdējai tiesību normai 2000. gada 28. decembra Likuma Nr. 13/2000 par 2001. gada valsts budžetu (*Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001*, 2000. gada 29. decembra *BOE* Nr. 312, 46513. lpp.) 66. pantā tika noteikta šo faktoru vērtība 2001. gadam. No tā izrietošā summa, kas jāmaksā par otrās paaudzes ciparu sistēmu (*GSM* un *DCS*-1800) spektra izmantošanu 2001. gadā paaugstinājās salīdzinājumā ar 2000. gadā sasniegto līmeni, savukārt attiecībā uz analogo sistēmu spektra izmantošanu tā nemainījās.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

15 *Telefónica Móviles* Spānijas tirgū sniedz telekomunikāciju pakalpojumus. 1998. gadā tā ar Spānijas valsti noslēdza līgumu par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu, kura priekšmets bija "telekomunikāciju pakalpojumu ar pievienoto vērtību" sniegšana *DCS*-1800 veida personiskajai mobilajai komunikācijai visā valsts teritorijā.

16 *Telefónica Móviles* tika piešķirta minēto pakalpojumu sniegšanai nepieciešamās publisko radiofrekvenču koncesija, vienojoties, ka piemērojamā maksa tiek aprēķināta, reizinot RFV skaitu ar maksāšanas brīdī spēkā esošo cenu par vienību.

17 Pēc tam, kad *Telefónica Móviles* bija iesniegusi sūdzību par paziņojumu par nodevu laika posmā no 2001. gada 1. novembra līdz 31. decembrim, kuru kompetentā iestāde noraidīja, *Telefónica Móviles* iesniedza pieteikumu tiesā, kurš arī tika noraidīts. Apgalvojot, ka attiecīgajā laika posmā piemērojamais Spānijas tiesiskais regulējums bija pretrunā Direktīvas 97/13 11. pantam, tā iesniedzējtiesā iesniedza kasācijas sūdzību.

18 Uzskatot, ka iesniedzējtiesā izskatāmā strīda risinājums ir atkarīgs no Direktīvas 97/13 interpretācijas, *Tribunal Supremo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas [97/13] 11. panta 2. punkts, un it īpaši prasība nodrošināt ierobežoto resursu optimālu izmantošanu un veicināt jaunu pakalpojumu attīstību, jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas nodala par šāda veida resursiem iekasēto samaksu (nodeva par publiskas radio frekvences

izmantošanu) no īpašā mērķa, kam to iepriekš bija skaidri paredzēts izmantot (pētniecības un apmācības telekomunikāciju jomā, kā arī sabiedrisko pakalpojumu pienākumu finansēšana), neparedzot kādu citu tās izmantošanas mērķi?

2) Vai [Direktīvas 97/13] 11. panta 2. punkts, un it īpaši prasība nodrošināt ierobežoto resursu optimālu izmantošanu un veicināt jaunu pakalpojumu attīstību, pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas bez acīmredzama pamatojuma ievērojami palielina nodokļa lielumu ciparu sistēmai *DCS*-1800, to nemainot tādām pirmās paaudzes analogajām sistēmām kā *TACS* sistēma?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

19 Ar saviem jautājumiem, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā paredzētās prasības, saskaņā ar kurām telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem par ierobežotu resursu izmantošanu uzliktajai maksai jābūt domātai, lai nodrošinātu minēto resursu optimālu izmantošanu, un tai jāņem vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību, jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem, kuriem ir individuālas licences, par radiofrekvenču izmantošanu uzlikt maksu, neparedzot konkrētu no šīs maksas iegūto ieņēmumu izmantošanu, un ar kuru ievērojami tiek paaugstināts šīs maksas apjoms noteiktai tehnoloģijai, to nemainot citai tehnoloģijai.

20 Direktīva 97/13, kā izriet no tās preambulas pirmā, trešā, ceturtā un piektā apsvēruma, ir daļa no pasākumiem pilnīgai telekomunikāciju pakalpojumu un infrastruktūru liberalizācijai. Šai nolūkā ar to ir iedibināta atļauju sistēmām piemērojama kopēja sistēma, kuras mērķis ir būtiski atvieglot jaunu operatoru ienākšanu tirgū. Šīs sistēma paredz, pirmkārt, noteikumus par atļauju izsniegšanu un to saturu un, otrkārt, noteikumus par maksājumu, kas saistīti ar šīm procedūrām un kurus dalībvalstis var uzlikt telekomunikāciju pakalpojumu jomā strādājošiem uzņēmumiem, raksturu un apmēru (2003. gada 18. septembra spriedums apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 *Albacom* un *Infostrada*, *Recueil*, I-9449. lpp., 35. un 36. punkts).

21 Kopējā sistēma, ko paredzēts iedibināt ar Direktīvu 97/13, zaudētu tās lietderīgo iedarbību, ja dalībvalstīm būtu tiesības brīvi noteikt šīs jomas uzņēmumu maksājumus (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Albacom* un *Infostrada*, 38. punkts). Tāpēc dalībvalstis var saistībā ar paredzētajām atļaujas procedūrām iekasēt tikai Direktīvā 97/13 paredzētās nodevas vai maksas (2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-339/04 *Nuova società di telecomunicazioni*, Krājums, I-6917. lpp., 35. punkts).

22 Šiem maksājumiem, kā precizēts Direktīvas 97/13 preambulas divpadsmitajā apsvērumā, ir jābūt balstītiem uz objektīviem, nediskriminējošiem un pārskatāmiem kritērijiem. Turklāt tie nedrīkst būt pretrunā pilnīgas tirgus liberalizācijas mērķim, kas paredz pilnīgu tā atvēršanu konkurencei (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Albacom* un *Infostrada*, 37. punkts)

23 Konkrētāk, attiecībā uz nodevām, ko dalībvalstis nosaka individuālo licenču īpašniekiem atbilstoši Direktīvas 97/13 11. pantam, šī panta 1. punktā paredzēts, ka šīs nodevas sedz vienīgi administratīvos izdevumus, kas ir saistīti ar darbu, ko rada minēto licenču īstenošana (2006. gada 19. septembra spriedums apvienotajās lietās C-392/04 un C-422/04 *Germany* un *Arcor*, Krājums, I-8559. lpp., 28. punkts).

24 Ierobežotu resursu izmantošanas gadījumos šis pants dalībvalstīm atļauj papildus administratīvo izmaksu segšanai domātajām maksām noteikt papildu maksu, kuras mērķis ir nodrošināt šo resursu optimālu izmantošanu (šajā ziņā skat. 2005. gada 20. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-327/03 un C-328/03 *ISIS Multimedia Net* un *Firma O2*, Krājums, I-8877. lpp., 23. punkts). Turklāt atbilstoši šai pašai tiesību normai šai pēdējai maksai jābūt nediskriminējošai un jāņem vērā nepieciešamība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību.

25 Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā ir noteiktas arī prasības, kas dalībvalstīm jāievēro, nosakot maksu par ierobežotu resursu izmantošanu, tomēr skaidri neparedzot konkrētu šādas maksas noteikšanas veidu vai to, kā pēc tam jāizmanto no tās gūtie ieņēmumi.

26 Tādējādi, vai Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā paredzētās prasības, uz kurām attiecas prejudiciālie jautājumi, nosaka to, kā dalībvalstis var izmantot ieņēmumu, kas iegūti no attiecīgās maksas, vai summas, kas noteiktas attiecībā uz dažādām tehnoloģijām.

27 Kā izriet no Eiropas Komisijas rakstveida apsvērumiem, atļauja izmantot valsts īpašumu, kas ir ierobežots resurss, ļauj tās īpašniekam gūt ievērojamu finansiālu labumu un tam sniedz priekšrocības salīdzinājumā ar citiem operatoriem, kas arī vēlas izmantot šo resursu, un tas pamato maksas noteikšanu, kas tostarp atspoguļo attiecīgā ierobežotā resursa izmantošanas vērtību.

28 Šādos apstākļos, kā apgalvojusi Spānijas valdība un Komisija, mērķis nodrošināt, lai operatori tiem pieejamos ierobežotos resursus izmantotu optimāli, paredz, ka šīs maksas lielums jānosaka piemērotā līmenī, kas atspoguļo tostarp šo resursu izmantošanas vērtību, kam savukārt ir nepieciešams ņemt vērā attiecīgā tirgus ekonomisko un tehnoloģisko situāciju.

29 Faktiski pārmērīgs šīs maksas līmenis var atturēt no attiecīgo ierobežoto resursu izmantošanas un tādējādi izraisīt to nepietiekamu izmantošanu. Tāpat šīs maksas pārmērīgi zema noteikšana var kaitēt šo resursu izmantošanas efektivitātei.

30 Attiecībā uz prasību ņemt vērā nepieciešamību veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību tā paredz, ka maksas apjoms nevar kavēt jaunu operatoru ienākšanu tirgū vai samazināt telekomunikāciju pakalpojumu operatoru inovācijas spēju (šajā ziņā skat. 2009. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-431/07 P *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, Krājums, I-2665. lpp., 125. punkts). Turklāt tā paredz, ka konkurence netiek kropļota, un tas var tikt nodrošināts tikai tad, ja tiek nodrošināta dažādu saimnieciskās darbības subjektu iespēju vienlīdzība (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *ISIS Multimedia Net* un *Firma O2*, 38. un 39. punkts).

31 Tādējādi dalībvalstis principā nevar konkurējošiem operatoriem piemērot atšķirīgas maksas par ierobežotu resursu izmantošanu, kuru vērtība šķiet saimnieciskā ziņā līdzvērtīga (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *ISIS Multimedia Net* un *Firma O2*, 40. un 41. punkts)

32 Tomēr ne no viena Direktīvas 97/13, kura paredz pilnīgas konkurences ieviešanu telekomunikāciju tirgū, noteikuma neizriet, ka Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā paredzētās prasības, uz kurām attiecas prejudiciālie jautājumi, paredzētu, ka attiecīgā maksa jāizmanto konkrētam mērķim vai ka dalībvalstij no tās gūtie ieņēmumi ir kā īpaši pēc tam jāizmanto. No tā izriet, ka tā šos ieņēmumus var brīvi izmantot.

33 Šo secinājumu turklāt apstiprina Atļauju izsniegšanas direktīva — pat ja tā *ratione temporis* pamata prāvai nav piemērojama —, kuras preambulas trīsdesmit otrajā apsvērumā noteikts, ka dalībvalstis var iekasēt maksu par radiofrekvenču un numuru izmantošanu, lai nodrošinātu šādu resursu optimālu izmantošanu, un ka šī direktīva neierobežo nolūku, kādam tiek izlietotas par izmantošanas tiesībām iekasētās maksas.

34 Turklāt prasības, saskaņā ar kurām maksām, kas telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem tiek uzliktas par ierobežotu resursu izmantošanu, ir jābūt domātām, lai nodrošinātu šo resursu optimālu izmantošanu, un tām jāņem vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību, ņemot vērā iepriekš minēto, nevar liegt dalībvalstīm, nosakot šīs maksas lielumu, paredzēt atšķirību — pat ja tā ir būtiska — starp, pirmkārt, izmantoto ciparu vai analogo tehnoloģiju un, otrkārt, katras tehnoloģijas ietvaros — starp dažādiem tās izmantošanas veidiem, ciktāl ir nodrošināta dažādu saimnieciskās darbības subjektu iespēju vienlīdzība.

35 Turklāt šīs prasības principā nevar būt šķērslis arī tam, ka dalībvalstis var paaugstināt — pat būtiski — šīs maksas apjomu noteiktai tehnoloģijai atkarībā no telekomunikāciju tirgus tehnoloģiskās un ekonomiskās attīstības, to nemainot citai tehnoloģijai,

ciktāl atšķirīgie noteiktie maksas lielumi atspoguļo attiecīgā ierobežotā resursa attiecīgo izmantošanas veidu ekonomiskajai vērtībai.

36 Visbeidzot tikai tas fakts vien, ka šāda maksas paaugstināšana ir būtiska — par ko šajā lietā starp lietas dalībniekiem, kas Tiesai iesnieguši rakstveida apsvērumus, pastāv vienprātība — pats par sevi neizraisa nesaderību ar mērķi, kādam atbilstoši Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktam ir jābūt maksai par ierobežotu resursu izmantošanu, ciktāl ir ievērotas no šī mērķa izrietošās prasības, proti, šīs maksas apjoms nav ne pārmērīgs, ne nesamērīgi zems.

37 Tomēr iesniedzējtiesai vajadzības gadījumā ir jāvērtē, vai valsts tiesiskais regulējums, par kādu ir runa pamata prāvā, atbilst šī sprieduma 34.–36. punktā norādītajiem nosacījumiem.

38 Šādos apstākļos jāsecina, ka Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi, uz kuriem attiecas prejudiciālie jautājumi, neapšaubāmi ietekmē šādas maksas lielumu, bet neuzliek dalībvalstīm pienākumu šo maksu izmantot konkrētam mērķim vai noteiktā veidā izmantot no tās gūtos ieņēmumus.

39 Tas, ka dalībvalsts iepriekš savos tiesību aktos bija paredzējusi par ierobežotu resursu izmantošanu iekasētās maksas izmantošanu pētniecības un apmācības telekomunikāciju jomā finansēšanai, kā tas bija paredzēts Likuma Nr. 11/1998 73. panta 1. punkta pirmās daļas otrajā teikumā tā sākotnējā redakcijā, nevar ietekmēt Direktīvas 97/13 interpretāciju un tādējādi neliek apšaubīt iepriekš minēto vērtējumu.

40 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Direktīvas 97/13 11. panta 2. punktā paredzētās prasības, saskaņā ar kurām maksai, kas jāmaksā telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem par ierobežotu resursu izmantošanu, ir jābūt domātai, lai nodrošinātu šo resursu optimālu izmantošanu, un tai jāņem vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences attīstību, jāinterpretē tādējādi, ka tās neaizliedz valsts tiesisko regulējumu, ar kuru telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem, kuriem ir individuālās licences, tiek uzlikta maksa par radiofrekvenču izmantošanu, neparedzot konkrētu no šīs maksas iegūto ieņēmumu izmantošanu, un ar kuru ievērojami tiek paaugstināts šīs maksas apjoms noteiktai tehnoloģijai, to nemainot citai tehnoloģijai.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīļa Direktīvas 97/13/EK par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu jomā 11. panta 2. punktā paredzētās prasības, saskaņā ar kurām maksai, kas jāmaksā telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem par ierobežotu resursu izmantošanu, ir jābūt domātai, lai nodrošinātu šo resursu optimālu izmantošanu, un tai jāņem vērā vajadzība veicināt jaunu pakalpojumu un konkurences

attīstību, jāinterpretē tādējādi, ka tās neaizliedz valsts tiesisko regulējumu, ar kuru telekomunikāciju pakalpojumu operatoriem, kuriem ir individuālās licences, tiek uzlikta maksa par radiofrekvenču izmantošanu, neparedzot konkrētu no šīs maksas iegūto ieņēmumu izmantošanu, un ar kuru ievērojami tiek paaugstināts šīs maksas apjoms noteiktai tehnoloģijai, to nemainot citai tehnoloģijai.

[Paraksti]